

דעם

א"ל רב המנונא. לעולא היאך יוצאין לחולין בלא פרייה: וזי קדושה שטלה להיכן הלכה. כלומר היכי פקעה כדזי אע"פ שנקלסו: והלא ההואמר לאשה היום את אשתי. שמהא לי מקדושה היום: ולמחר אי א"ל רבא אשתי. אע"פ שהתנה כך בשעת קידושין: מי נפקא למחר בלא גג. הי"נ אע"ג דנקלסו היינו כמו קדושה שטלה למחר אי את אשתי ולא שפקי בלא דפדיון: מי קא מדמיס קדושה הגוף וכו'. הני נגיעות דקדישי לפדייה קדישי קדושת דמיס (א) ולהכי פקעו ממחר שנקלסו אבל אשה קדושה הגוף היא ולהכי לור פקעה כדזי: והסניא ששאר שור זה עולה כל' יוס. ששאר יקרב בחוק' לי' יוס עולה ואם לאלחר לי' יוס יקרב היא שלמים: כל' יוס הוי עולה. כמו שאמר ולאחר לי' ילא מקדושת עולה והוי שלמים: נפקא מקדושת עולה הא קדושת הגוף ניניה ופקעה כדזי וקשיא לעולא לאמר קדושת הגוף לא פקעה כדזי: אמר לך עולה הלא בנאי עסקינן. דפקעה קדושת עולה: דאמר

לדמי. דאָמער ה'י תורת דמיו עולה כל ל' יום לאחר שאפדנו
(טו) ואָקא דמיו עולה לה'י לאחר ל' יום פקעה כבדי קדושת דמים
היא אַזל קדושת הגוף אכתי לא פקעה: א"ה. דמוקמת לה לדמי:
אימא סיפא. דההיא אָמער שור זה לאחר שלשים יום עולה
ומעבשין ועד שלשים יום שלמים הכי הו' כדאָמער איהו: אי
אָמער **בשלמא.** רישא בקדושת הגוף וסיפא בקדושת דמים:
היינו

בבדי ודאמרינן [פסוקות א] נכסי לך ואחר כך לפלוני מין לשני אלף מה ש
היה כי אמר שדי נמנה לך עד שבעה לירושלים מבי ענה לירושלים
שאפילו יקנה אותה ממנו כחזור להיות קנייה למקבל הא ודאי לית
לקנותה לו עד שיעלה לירושלים בלדז ולא לאחר מכן אלו בדרינן וזו
בלדז משום הדקדק של בקדושת פני אדמוריה בלחוד והיה לאומרי
בבמקנה לחזירו בעלמא לא דבמאי קני הא אפילו א"ל מעבשין
שנעשה על מרז זה או מתנה זו ראשונה כשחזר זה וקנה כבר כלל
למלא סבירא ליה דתפקע בבדי ואימ' תימא למאי דמפרשין במתני
דבבמקנות עסקין היכי סליק אדעתיה דקונמות לא פסקה בבדי והו
אריך עד החג הלכה לפני הפסח אסורה בהנאתו עד הפסח אלמא ו
היה"מ בקונם פריי כי הני שנינו חל אלף עד אשמו ומש"ה קליס
לחוד אכולי עלמא כי היכי דאליס דתפיס פדיונים כקדש דאמרי ר' ר

פקע בכדי: **אמר ליה אביו וקדושת הגוף לא פקעה.** אפשר לדא' ולומר: **אזי את אשתי דלמחר נפקא בלל גט ואפשר דנהי דסבירא ליה ללא נפקא בלל גט והיינו טעמא משום דכל קיין שאינו עולותי קיין ונלחצירו בזמן שהיובל נוהג הלכך גבי הקדש כיון דודאי חייל עליה ידוע בלבד שאפי' לא תהא אותה קדושה אלא קדושת דמים הרי מצינו לא קני בה קנין הגוף וקנין בלשון א"ה אשכחן אי אפשר שמהיה צירוסלמי בצ"ה האומר דקידושין [פ"ג ה"א] דגרס ההם ר' אבא בר בר חיה יוס' יתה לחולין מהלילה הרי את מקודשת לשלשים יום הרי זו מקודשת שיוצאה בלל גט היכן מצינו הקדש יוצא בלל פדיון תפטר דברי הכל בצ"ה מודה וה"ל מתקבצא מתאחר דמקש' לעיל בסמוך כל כך בפשיטותא: **הכא נמי דאמר לרמי.** ובגון דהוי עגל מוס דלילו תס אפילו אמר לרמי קדו לא יצאו. ואיכא מ"ד דהאי פרוקא סליק לרצא דסבירא ליה דקדושת קדושת דמים נמי לא פקע בכדי. ואיכא מ"ד דאמר דאפילו לצר נראה שחילא עליה לאחר ל' יום קדושת שלשים. ואזי תימא א"ה פשיטא נראה דקדושת עולה לא פקעה בכדי וכיון שכן יומא דלפ"י לאחר שפדאה הוה מתילא וקיימא וכי משכח רוחא חיילא: **אי אמרת בשלמא דאזי בקיימא** ספיח לגלויי ירשא שלל תאמר דוקא קדושת דמים פקעה בכדי והגוף פקעה בכדי אלא לדידך דסבירא לך דקדושת הגוף לא פקעה שמעין מהא דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי הלכך לרצא לא הויא דשלמא ס"ל דקדושת הגוף דהקדש לא פקעה כקדושת הגוף דאשכחא לתנאין וכו' שכתבתי למעלה אבל הקדש אימת לזמן ידוע ואפילו תימא דכיימא שמייע איה לעולא דכיון דכרימא מוכחא דאפילו קדושת הגוף דכרימא דבר פסא דאמר לא פקעה קדושת בכדי כלומר דכיון דע"כ כגון שפדאו דקדושת הגוף אין לה פדיון אבל אי הוה מצינן למימר דע"כ**

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ז

פדיונו מוֹרִיאוֹן לַחֲוִינָן עַד שִׁיקָאָו וְעוֹלָא פְּלִיג עֲלֵיהּ וְאָמַר דְּלֹאֲחַר שִׁיקָאָו אֵין לִרְבִּינָן פְּדִיּוֹן דְּקְדוּשָׁה פַּקְעָה בְּכַדִּי וְכִיּוֹן שֶׁכֵּן לְעוֹלָא זֶה שֶׁאָמַר עַד שִׁיקָאָו לֹא בָּא לומר שֶׁאֵפִילוּ יִפְדֶּה יִחְזוֹר לְקְדוּשָׁתוֹ עַד שִׁיקָאָו אֲלֵא לומר שִׁיּוֹ קְדוּשָׁתוֹ עַד אָמוֹת וְאָמוֹתוֹ זְמַן וְאִלֵּין מַפְקֵה קְדוּשָׁתוֹ. וְהָא רַבָּנִי פְּלִיג עֲלֵיהּ

א"ל רב המנונא קדושה שבהן להיכן
הלכה ומה אילו אמר לאשה היום את אשתי
ולמחר אי את אשתי מי נפקא בלא גמ'
א"ל רבא מי קא מדמית קדושת דמים
לקדושת הגוף * קדושת דמים פקעה בכדי
קדושת הגוף לא פקעה בכדי א"ל אבוי
(6) קדושת הגוף לא פקעה בכדי והתניא
"שור זה עולה כל ל' יום ולאחר ל' יום שלמים
כל ל' יום עולה לאחר ל' יום שלמים" (7) אמאי
קדושת הגוף ניניהו ופקעה בכדי הכא במאי
עסקינן בדאמר לדמי אי הכי אימא סיפא
לאחר ל' יום עולה ומעכשיו שלמים אא"ב
חדא בקדושת הגוף וחדא בקדושת דמים
היינו

ועליה דר' יוחנן אין להם פדיון פתר לה להכשיקאזין אין להם פדיון
 כולומר אין זריכות פדיון אלמא בתריה פליגי ויינו דלקמן בסמוך
 אמר לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות אלמא בר פדא בלחוד
 הוא דאמר הכי ולא מודה ליה עולא. הלכך אפי' תמצא לומר דהלכתא
 בכבר פדא מדשקיל וטרי רבי יוחנן אליה ואמר לא שנו אלא שפדאן
 הוא וכו' ואפ"ה דוקא בהקדש הוא דאמר הכי משום דקדושה לא
 פקעה בכדי אבל דיני ממונות כיון דודאי זכיה דממונא פקעה
 פדא ראשון ומה ששיר ראשון מניה אית ליה דפקע וכו' דראשון פדא
 דפקע וכו' אית הכין למאי יומא דכי אמר עד שאלנה שנתכוין לומר
 לן למימר הכי ביון דאית לן לפרושי לישניה כפשטיה לומר שנתכוין
 אף הרשב"א ז"ל היה חוקר בדניו לומר דאין דין זה אלא במקדש
 הא קרקע זה לעניים עד שאלנה לירושלים דאמירה כמסירה אבל
 גשר לו לקנות אלא בכסף בשטר ובחוקה וכסף או שטר או חוקה
 קניינית של אלו ובכסף במה יקנה: ובי קדושה שצדן לביטול הלכה.
 הקדש ממש עסקינן איכא למפרך הכי אבל לאידך פירושא דפרישנא
 בפרק הנודר מן הירק^ט שאל נהיית ליה עד הפסח אלא תלמי לביית
 חמר הפסח פקע איסורא ממילא כך הקשה הרב ז"ל ויהי וכו' ומירק
 ירירה ופקע בכדי אבל קונס כללי כי האי דמתיני' דנטיעות הללו אסר
 יר לקמן בריש פרק אין צין המודר [נה] ה"נ סבירא לן דחמיירי ולא

קדשה הכי פליג נמי וסבירא ליה דהאומר לאשה היום את אשתי
לאצ"י דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי בהאומר לאשה מודה דלמחר
יות בלחוד מיקרי כדמוכב בסוף פ' השולח (גיטין מו:) גבי מוכר שדה
דש דמיס שאינו עולמית דבין הוא נמי דמיחול קדושת הגוף לזמן
קדושת דמיס אכל הקדש אכל באשה כיון דאי לא היא אשתו לעולם
אשתו למזן ידוע בלדד שכל כיוצא בזה אינו קניי גוף. ויש לזה הוכחה
ומחזקת הרי זו עולה בשלמים יום כל שלשים יום הרי זו עולה לאחר שלשים
ה בין הקדש מה בין אשה מזניו הקדש יוצא בלא פדיון ולא מזניו אשה
ה מקנה אלמא דאפילו למאן דאמר דקדושת הגוף פקעה בכדי באשה
יולד האומר לאשה וכו' דאלמא דבהא ליכא מאן דפליג. הרשב"א:
קדושת הגוף דק"ל (ומהרה ל:) המתפסים תממין לבדק הבית מידי מוצא
מיס פקעה בכדי אכל לבר פדא אכתי לא ניהא דהא לדידיה אפילו
ניהא דכיון דמקדיש דמי עסקין מוקי לה בר פדא כשפדאו ומש"ה
לי דקד"ש שכיין ששמוש אשתו לאחר ל' שלמים לא היה ראוי לחול
קדושת עולה לא מחול קדושת שלמים קמ"ל דקדושת שלמים מתלא
בגוף הגוף וחדא בקדושת דמיס כינוי דקפני תריס וכו'. כלומר דמלא
יושת הגוף לא פקעה להכי תני תרתי לאשמועינן דאפי' קדושת
בכדי ומוקמת לה בקדושת דמיס תרתי ל"ל ואתחזק רבא דודאי
היה לאהדורי לרב המנונא מאי קמדרמית קדושת הגוף לקדושת דמיס
ולא הכי הוה ליה למימר דלא דמי אשה להקדש משום דאין אישות
קדושת הגוף פקעה בזה בכדי הלכך פירכיה דרב המנונא ליתא
בגוף פקעה בכדי כ"ש קדושת דמיס ומש"ה אמר [ע"ז] לימא תיהוי
בדרימא אפי' בקדושת הגוף היא תקשי לבר פדא ללא מזי באוקמא
וייבוי בקדושת דמיס לא תקשי ליה לבר פדא למימר לאוקמינהו לפדיון:
אמר

עין משפט
גר מצוה

ממא א ב מיי פט"ו מהל'
מעשה הקרצות
הלכה ז וע"ש צכ"מ:

תוספות

[illegible]